

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Měšťanský pivovar v Poličce, a. s.**, se sídlem Pivovarská 151, Polička, zastoupeného Mgr. Richardem Němcem, advokátem se sídlem Ke Klimentce 2186/15, Praha 5, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Hradci Králové**, Horova 17, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2007, čj. 7213/07-1200-602199, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 8. 2008, čj. 30 Ca 177/2007 - 73,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 9. 2007, čj. 7213/07-1200-602199 zamítl odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru vydanému Finančním úřadem ve Svitavách (správce daně) dne 5. 3. 2007, čj. 12422/07/263912/6621, kterým žalobci byla dodatečně vyměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2001 ve výši 1 285 260 Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), který rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 29. 8. 2008, čj. 30 Ca 177/2007 - 73 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění rozhodnutí soud uvedl, že pro rozhodnutí ve věci je zásadní to, zda na základě dohody o vydání věci ze dne 3. 2. 1994 bylo ze strany povinné osoby vydáno oprávněným osobám rovněž příslušenství budovy čp. 151 postavené na stavební parcele č. 836 v k. ú. Polička. Od zodpovězení této otázky se odvíjí i posouzení dalších skutečností, např. to, zda věci tvořící toto příslušenství byly vzápětí vloženy do základního jmění žalobce, zda mohly být předmětem další dohody o vydání věci ze dne 30. 9. 1995 a zda mohly tvořit obsah pronajatého souboru movitých a nemovitých věcí. Soud prvního stupně založil svou argumentaci na právních názorech vyslovených v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 11. 9. 2003, sp. zn. 31 Cdo 2772/2000. V dohodě o vydání věcí dle zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích (dále jen zákon „o mimosoudních rehabilitacích“) není o příslušenství stavby pivovaru zmínka. Podle krajského soudu zjistil žalovaný skutkový stav projednávané věci zcela nedostatečně, v rozporu s ustanovením § 31 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Z podkladů, ze kterých žalobce vyšel nelze spolehlivě dospět k závěru, že na žalobce přešlo vlastnické právo také k veškerému příslušenství pivovaru čp. 151. K tomu soud prvního stupně dodal, že finanční úřad se danou problematikou zabýval poměrně podrobně, avšak žalovaný jeho závěry ignoroval a v odůvodnění

napadeného rozhodnutí se o nich vůbec nezmínil. Žalobní námitkou ohledně problematiky, ve kterém kalendářním roce měl žalobce účtovat rozdíl mezi ročním nájemným a uplatněnými daňovými odpisy, se krajský soud nezabýval, neboť ji žalobce podal až po uplynutí zákonné lhůty ve smyslu § 71 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Žalovaný (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, v níž se dovolal stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem. Stěžovatel spatřuje důvodnost kasační stížnosti ve skutečnosti, že krajský soud nevzal v úvahu skutkový stav a vyšel toliko z nerelevantní právně teoretické otázky. Předmětem sporu je posouzení oprávněnosti uplatnění odpisů z pronajatého majetku dle § 28 odst. 2 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v tehdy platném znění (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Konkrétně šlo o zjištění, že nemovitosti vedené pod položkou 1 – 6 (tj. sklad olejů a kyselin, zadní rampa, přístřešek k sociálnímu zařízení kotelny, stožárová trafostanice, zpevněná plocha z betonových panelů a opěrná stěna u zadní rampy) Přílohy č. 1 ke Smlouvě na pronájem souboru movitých a nemovitých věcí ze dne 1. 10. 1995 nemohly být předmětem nájmu, neboť byly již před tímto datem vloženy jako nepeněžitý vklad do základního jmění žalobce. Stěžovatel nesouhlasí s právním posouzením věci, tak jak jej provedl krajský soud, jelikož na souzený případ nesprávně aplikoval obecnou právní větu z rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 2772/2000, přičemž nevyhodnotil stěžejní důkazní prostředky a neřešil skutkový stav, pouze se zabýval právně teoretickou otázkou ohledně problematiky součástí a příslušenství. Uvedené rozhodnutí nelze na danou věc vztáhnout, jelikož aplikovaný zákon o mimosoudních rehabilitacích je zákonem speciálním, který má přednost před úpravou obecnou. Za věc v restitučním smyslu je nutno považovat objekt jako celek, jelikož tak byl i znárodněn. Ať byly věci příslušenstvím či součástmi, měly být vydány oprávněným osobám. Žalobce přitom problematiku příslušenství v odvolání nenamítal.

Stěžovatel dále uvedl, že se ve svém rozhodnutí o odvolání podrobně vypořádal s námitkou žalobce, podle které požadoval na základě § 23 odst. 4 písm. d) zákona o daních z příjmů snížit základ daně o 3 933 366 Kč z důvodu, že tuto částku zaúčtoval do výnosů roku 2005 a zdanil za daní z příjmů právnických osob za zdaňovací roku 2005.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Po přezkoumání napadeného rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a odst. 3 s. ř. s., k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že Okresní soud ve Svitavách rozsudkem ze dne 25. 2. 1993, čj. 5 C 287/92 rozhodl ve prospěch oprávněných osob o vydání, mimo jiné, stavební parcely č. 836 s pivovarem čp. 151, v katastrálním území Polička. Současně určil povinné osobě Pivovary Hradec Králové, státní podnik, uzavřít dohodu o vydání věci. V rozsudku soudu o oddělení součástí a příslušenství věcí od věci hlavní není pojednáno. Dohoda o vydání věci byla sepsána dne 3. 2. 1994 a bylo v ní toliko stanoveno, že povinná osoba vydává mimo jiné stavební parcelu č. 836 s pivovarem čp. 151 včetně všech práv a povinností. Touto dohodou došlo k převodu celkem 77/112 spoluvlastnických podílů, přičemž 35/112 nemovitého majetku nebylo vydáno. Vlastnické právo k vydávaným nemovitostem přešlo na oprávněné osoby dnem právních účinků vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí, tj. dnem 16. 6. 1994.

Protokolem o předání věci ze dne 31. 8. 1995 obě strany stvrdily, že došlo k fyzickému předání vydávané věci a její správy, včetně součástí a příslušenství, v rozsahu dle čl. 1 odst. 1

Výměru o rozsahu znárodnění Ministerstva vnitra, upraveném dle inventurního seznamu DHIM a HIM ke dni 31. 8. 1995. V předávacím protokolu byly věci nemovité vymezeny pod položkami 1 – 41, přičemž stavební parcela 836 s pivovarem čp. 151 byla uvedena pod společnou položkou 1.-9. a sporné nemovitosti byly specifikovány jako hlavní a vedlejší stavby na pozemcích 1.-9., a to pod položkou č. 29., 30.-31., 32., 33., 34. a 37.

Následně byla dne 30. 9. 1995 sepsána další dohoda o vydání, a to z důvodu dodatečného zjištění, že k vydávaným nemovitostem náleží pozemkové parcely v původní dohodě nezahrnuté. V čl. II této dohody je stanoveno, že *„povinná osoba veškeré vydané a vydávané nemovitosti dohodou ze dne 3. 2. 1994 a touto dohodou vydává se všemi právy a povinnostmi s nimi spojenými, jakož i součástmi a příslušenstvím tj. varnou, ležáckým sklepem, spilkou, kotelnou s vysokým komínem, labvárnou a sudárnou, komunikacemi, přípojkou vody a plynu s rozvody, vedlejšími stavbami tj. skladišti, garážemi, dílnami, stožárovou trafostanicí s rozvody, studnou ve dvoře a na louce, kanalizační nádrží, porosty a oplocením, tak jak je k datu účinnosti zákona sama užívala nebo užívat oprávněna byla.“*

Dne 4. 12. 1993 byla uzavřena zakladatelská smlouva akciové společnosti Měšťanský pivovar v Poličce, podle které vklady zakladatelů tvoří spoluvlastnický podíl mimo jiné ke stavební parcele č. 836 s pivovarem čp. 151. Za účelem stanovení výše základního jmění a pro vyčíslení hodnoty akcií společnosti vypracoval Ing. Arch. P. V. tzv. Technickou pomoc – odborný názor podle § 171 odst. 3 obchodního zákoníku na účetní hodnotu budov a pozemků (dále jen „odborný názor“). Věci uvedené pod položkou č. 1 - 6 nebyly v odborném názoru obsaženy.

Dne 1. 10. 1995 byla mezi pronajímateli – J. V. a Ing. K. W. jako zmocněnci oprávněných osob uvedených v dohodách o vydání věci a nájemcem Měšťanským pivovarem v Poličce, zastoupeným členy představenstva (J. V. a E. R.) uzavřena nájemní smlouva, podle které pronajímatelé pronajali nájemci nemovitý (sporné nemovitosti uvedené pod položkou č. 1 - 6) a movitý majetek za nájemné ve výši 12 000 ročně. Současně bylo dohodnuto, že nájemce bude po dobu trvání nájemní smlouvy odpisovat pronajatý soubor věcí podle § 28 odst. 2 a 3 zákona o daních z příjmů.

Správce daně na základě kontroly na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2001, zahájené dne 12. 12. 2004, neuznal v daňových nákladech odpisy ze souboru movitých a nemovitých věcí ve smyslu § 28 odst. 2 zákona o daních z příjmů, neboť nebyla splněna podmínka existence souboru movitých a nemovitých věcí. Daný soubor totiž ve skutečnosti obsahoval toliko věci movité. Nemovitosti uvedené pod položkou č. 1 - 6 přílohy k nájemní smlouvě nemohly být součástí pronajatého souboru, jelikož nezůstaly ve vlastnictví oprávněných osob, ale byly vloženy s pivovarem čp. 151 jako součást spoluvlastnických vkladů do základního jmění žalobce.

Kasační soud se nejdříve musel zabývat otázkou, zda uvedené rozhodnutí Nejvyššího soudu, na kterém krajský soud založil svou právní argumentaci lze na posuzovaný příklad aplikovat, a to z důvodu, že předmětné rozhodnutí se vztahuje k „ryze“ soukromoprávním vztahům založeným na základě svobodného projevu vůle vyjádřené podle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“). Zákon o mimosoudních rehabilitacích je založen na jiných principech a je třeba na něj pohlížet jako na úpravu speciální (*lex specialis*). Účelem tohoto zákona bylo zmírnit následky některých majetkových a jiných křivd, k nimž došlo v období let 1948 až 1989. Celý zákon i jeho jednotlivá ustanovení je třeba vykládat tak, aby bylo tohoto cíle možno dosáhnout a aby byly zohledňovány zájmy oprávněné osoby.

Na druhou stranu, jak ostatně opakovaně judikoval Ústavní soud (srov. např. nálezy ze dne 25. 9. 1997, sp. zn. III. ÚS 336/96, nálezy ze dne 4. 10. 2000, sp. zn. II. ÚS 42/97 nebo ze dne 13. 3. 2001, sp. zn. II. ÚS 244/98, vše dostupné z <http://nalus.usoud.cz>), pojmy restitučních zákonů je nutno vždy vykládat (neobsahuje-li zvláštní zákon vlastní definici) v souladu s občanskoprávními instituty. „Příslušenství“ či „součást“ věci podle § 120 a § 121 občanského zákoníku jsou typickými instituty občanského práva a lze je uplatnit i v „restitučních“ věcech.

Právní vymezení charakteru věci, tzn. zda se jedná o věc movitou, nemovitou, věc hlavní, součást věci nebo její příslušenství je nutno i v tzv. restitučních případech posuzovat ve smyslu příslušných ustanovení občanského zákoníku. Obdobný závěr lze vyslovit i ohledně převodu vlastnických práv. Je toliko věcí vůle oprávněné osoby, resp. oprávněných osob, zda uplatní svůj nárok na vydání věci a dále, zda bude či budou uplatňovat vydání všech věcí, které přešly do vlastnictví státu v případech uvedených v § 6 zákona o mimosoudních rehabilitacích a nebo jen věcí některých.

Krajský soud tedy nepochybil, jestliže na řešení nyní posuzované věci aplikoval názor vyslovený v rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 2772/2000, ve kterém velký senát občanskoprávního kolegia dovodil, že *„tvoří-li příslušenství věci hlavní nemovitost, může dojít k jeho převodu na jiného smlouvou, jen jestliže byla v této smlouvě vyjádřena vůle převést rovněž příslušenství. Pouze písemné vyjádření vůle převést příslušenství věci vytváří předpoklady pro zkoumání, zda tato vůle byla vyjádřena dostatečně určitě pro to, aby mohla vyvolat právní účinky sledované účastníky.“* S ohledem na právní názory vyslovené v citovaných rozhodnutích Nejvyššího soudu je třeba nejprve posoudit, zda zde existovala vůle převodu a poté, zda byla právně významným způsobem projevena. Teprve vyjádření vůle převést příslušenství věci, kterým je nemovitost, vytváří předpoklady pro zkoumání, zda tato vůle byla vyjádřena dostatečně určitě pro to, aby mohla vyvolat právní účinky sledované účastníky.

Obiter dictum lze dodat, že na citovaný rozsudek úzce navazují rozhodnutí, v nichž Nejvyšší soud ČR (ze dne 30. 8. 2005, sp. zn. 22 Cdo 1844/2004, ze dne 28. 6. 2006, sp. zn. 32 Odo 454/2004) vyslovil názor, že k platnosti smlouvy o převodu nemovitosti je třeba nejenom výslovného písemného projevu vůle, ale i přesná identifikace příslušenství v právním úkonu, bude-li jím nemovitost, která je předmětem evidence v katastru nemovitostí. Bude-li příslušenstvím nemovitost, která evidenci v katastru nepodléhá, postačí k převodu vyjádření, že věc se převádí „s příslušenstvím“.

Součást věci hlavní není samostatnou věcí v právním smyslu. Hlavní věc a její součásti tvoří nedělitelný celek. Nelze tudíž s právními účinky převést vlastnické právo k věci hlavní bez jejích součástí a naopak ani součásti bez věci hlavní. Naproti tomu příslušenství tvoří samostatné věci, které bez dalšího nesledují právní režim věci hlavní. Příslušenství jsou věci, které by mohly být samostatným předmětem právních vztahů, avšak na základě rozhodnutí vlastníka jsou funkčně spjaty s jinou samostatnou věcí - věcí hlavní (zde pivovar). Proto je nutno vždy zkoumat předpoklady pro vydání (popřípadě pro nevydání) příslušenství zcela samostatně, byť s přihlédnutím ke konkrétním souvislostem věci.

Skutečnost, že Protokolem o předání věci ze dne 31. 8. 1995 obě strany stvrdily, že došlo k fyzickému předání vydávané věci a její správy, včetně součástí a příslušenství, nemá na posuzovanou věc právní vliv. Fyzické (faktické) předání věci nezakládá právní účinky a nezpůsobuje, že by takto automaticky přešel i spoluvlastnický podíl k nim.

Dohoda o vydání věci neurčovala, které jednotlivé nemovitosti tvořící objekt pivovaru jsou budovami hlavními a které budovami vedlejšími, dále nespécifikovala, které věci tvoří

součástí věci hlavní a které jsou příslušenstvím. Závěr o tom, zda příslušenství sdílí či nesdílí právní osud s věcí hlavní je záležitostí práva. Pro posouzení této právní otázky může být podstatný i posudek znalce, pokud se týká popisu jednotlivých věcí. S tímto posudkem se musí správce daně vypořádat v rámci hodnocení důkazů. Žalovaný má k dispozici znalecký posudek Ing. J. Č. ze dne 14. 11. 2002 vztahující se k charakteristice všech sporných věcí. V něm soudní znalec zařadil sklad olejů a kyselin, zadní rampu, stožárovou trafostanici jako příslušenství věci hlavní (budovy pivovaru), a to za předpokladu stejného vlastníka a na základě jeho rozhodnutí. Přístřešek k sociálnímu zařízení kotelny posoudil jako součást věci hlavní, zpevněnou plochu z betonových panelů jako součást pozemku stavební parcely č. 836 a konečně opěrnou stěnu u zadní rampy jako součást zadní rampy. Přitom dle jeho názoru zadní rampu a stožárovou trafostanici lze považovat i za samostatnou stavbu. Pouze v důsledku toho, že prvně uvedené věci byly ve vlastnictví majitele věci hlavní, který určil, aby byly užívány spolu s věcí hlavní, nabyly povahy příslušenství. Jestliže je předmětem restitučního řízení uložena povinnost uzavřít dohodu o vydání více nemovitostí, je třeba mít na paměti, že každá z těchto nemovitostí je způsobilým předmětem občanskoprávních vztahů, tj. lze ji považovat za samostatnou věc ve smyslu § 118 odst. 1 občanského zákoníku, ohledně které také může být uzavřena samostatná dohoda o vydání věci (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 8. 8. 2002, IV. ÚS 364/2000, dostupné z <http://nalus.usoud.cz>).

Správní orgán prvního stupně ve Zprávě o daňové kontrole ze dne 8. 2. 2007, čj. 7347/07/263932/2907 konstatoval, že pro právní posouzení věci vyšel z rozsudku krajského soudu ze dne 19. 1. 2006, čj. 31 Ca 12/2005 - 68, který se vztahoval ke zdaňovacímu období 1997 a 1998 a kterým bylo rozhodnutí stěžovatele zrušeno pro vady řízení. Finanční úřad se v souladu s právním závěrem vysloveným krajským soudem podrobně zabýval právní povahou sporných věcí a zaujal k nim stanoviska (str. 13 – 30 Zprávy). Tuto skutečnost však žalovaný ve svém rozhodnutí o odvolání nepochopitelně a bezdůvodně pominul a v kasační stížnosti se opět přiklonil k argumentaci, dle které v této věci není potřebné se zabývat, co je součástí a co příslušenstvím věci hlavní.

Správce daně je oprávněn v rámci správy daně činit veškerá opatření potřebná ke správnému a úplnému zjištění, stanovení a splnění daňových povinností. Má tak právo posoudit jakýkoliv právní úkon a jakoukoliv rozhodnou – i soukromoprávní - skutečnost související s daňovou povinností daňového subjektu.

Správce daně v rámci daňové kontroly vztahující se ke zdaňovacímu období roku 1997 a 1998 vyjádřil pochybnosti o rozsahu plných mocí udělených J. V. a Ing. K. W. oprávněnými osobami. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že by se správce daně měl v dalším řízení vyjádřit také i k otázce platnosti a existence této nájemní smlouvy. Z výpovědí některých z oprávněných osob z konce listopadu 2001 (přílohy č. 27 - 34 správního spisu) vyplývá, že o uzavření nájemní smlouvy nevěděly nebo si tuto skutečnost nepamatovaly, avšak žádnému z nich nebyl poukázán podíl ze sjednaného nájmu. Zmocněnci svůj mandát spatřují v plných mocích ze dne 11. 9. 1992 a doplněné ke dni 5. 7. 1993 udělených jim oprávněnými osobami za účelem vydání věci dle zákona o mimosoudních rehabilitacích a dále za účelem založení akciové společnosti. Zmocněnci oprávněných osob kromě toho uvedli, že z důvodu opatrnosti předložili všem zmocnitelům písemný čtyřstránkový výčet své činnosti za dobu od udělení plné moci do 31. 12. 2001 (tedy až po zahájení daňové kontroly), ke kterému nebyla vznesena jediná výhrada. Zmocněnci dále argumentovali (příloha č. 61) tím, že jejich veškeré úkony jsou každoročně odsouhlaseny nadpoloviční většinou všech spoluvlastníků, a to v rámci zprávy o činnosti na jednáních valné hromady akcionářů žalobce. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že takto byl informován nájemce, tedy akciová společnost a nikoliv osoby oprávněné, tedy pronajímatelé. Akciová

společnost není založena na osobním prvku, ale na vlastnictví akcií, přičemž převoditelnost akcií na jméno může být sice omezena, nikoliv však vyloučena, a proto se jejich vlastníci mohou měnit.

Správní orgán by měl v následujícím řízení taktéž posoudit, zda sporné nemovitosti uvedené pod položkou č. 1 - 6 Přílohy v rozhodné době vůbec existovaly. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že dokazování ohledně doby jejich vzniku je ztíženo, poněvadž tyto věci nebývají vedeny v katastru nemovitostí. Spisový materiál obsahuje tvrzení žalobce ve formě notářského zápisu ze dne 16. 7. 2002, ve kterém uvádí, že sporné nemovitosti byly dokončeny v roce 1994, a proto ani nemohly být zahrnuty do odborného názoru ze dne 3. 12. 1993. Na druhou stranu z vyjádření místního šetření Stavebního úřadu v Poličce (příloha č. 55) vyplynulo, že nemovitosti v rozhodné době již existovaly, a to většinou již před rokem 1976, přičemž se k nim nedochovaly žádné stavební doklady.

Vzhledem k výše uvedenému je tedy možné, že některé věci uvedené pod položkou č. 1 - 6 Přílohy mohly na osoby oprávněné přejít již na základě první dohody o vydání věci ze dne 3. 2. 1994, tak jak uvádí stěžovatel. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že se správní orgán bude muset v dalším řízení zabývat skutečnostmi zásadními pro správné rozhodnutí ve věci. Zdejší soud nepředjímá, k jakým závěrům po provedení důkazů ve správním řízení správní orgán dospěje. Ten bude muset zejména určit, které z věcí uvedenými pod položkou č. 1 - 6 jsou samostatnými stavbami, které tvoří součást a které tvoří příslušenství pivovaru čp. 151, pozemku nebo i jiných věcí. V tomto směru je stěžovatel povinen se vypořádat se znaleckým posudkem Ing. J. Č. ze dne 14. 11. 2002, a to buď vyjít ze závěrů v něm obsažených nebo odůvodnit, proč to není možné, a vyhodnotit právní povahu sporných věcí jiným způsobem. Taktéž by měl akceptovat stanoviska obsažena ve Zprávě o daňové kontrole ze dne 8. 2. 2007. Tyto stavby je třeba posoudit nejenom vzhledem k jejich právní povaze, ale také z hlediska doby jejich vzniku. Správce daně by měl také posoudit, zda zmocněnci byli na základě plných mocí oprávnění k uzavření smlouvy o nájmu a zda vyrozumění oprávněných osob o uzavření nájemní smlouvy po šesti letech odpovídá postupu dle ustanovení § 33 občanského zákoníku. Teprve poté bude moci určit, zda nájemní smlouvou byl skutečně pronajat soubor věcí movitých a nemovitých.

Nejvyšší správní soud se k námitce, dle které žalobce neoprávněně žádal o snížení základu daně za zdaňovací období roku 2001 o částku daňových odpisů zahrnutých v základu daně zdaňovacího období roku 2005 nevyjádřil, jelikož se jí vzhledem k opožděnosti nemohl věcně nezabývat ani krajský soud.

Nejvyšší správní soud po přezkoumání rozsudku krajského soudu, jakož i obsáhlého spisového materiálu, dospěl ke stejnému závěru jako krajský soud, tedy, že stěžovatel zatížil své rozhodnutí vadou, pro kterou je nutné toto rozhodnutí zrušit. Kasační stížnost proto jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Žalobci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu

: